

# Cremaster 2

USA 1999, 79 min

reżyseria: Matthew Barney

scenariusz: Matthew Barney zdjęcia: Peter Strietmann muzyka: Jonathan Bepler montaż: Mike Buday

dźwięk: Chen Harpaz, Adam Goldstein scenografia: Matthew D. Ryle kostiumy: Linda LaBelle, Laurence

Esnault, Dean Sonnenberg obsada: Norman Mailer (Harry Houdini), Matthew Barney (Gary Gilmore), Lauren Pine (Bessie Gilmore), Scott Ewalt (Frank Gilmore), Patty Griffin (Nicole Baker), Dave Lombardo,

Bruce Steele, Steve Tucker (Johny Cash) producenci: Barbara Gladstone, Matthew Barney

produkcja: Glacier Field LLC właściciel praw: Celluloid Dreams wersja językowa: angielska

*Cremaster 2* utrzymany jest w stylu gotyckiego westernu i wprowadza do cyklu element konfliktu. Na poziomie biologicznym *Cremaster 2* odpowiada fazie rozwoju płodu, podczas której rozpoczyna się różnicowanie płciowe. W wizji Matthew Barneya system opiera się temu podziałowi i próbuje utrzymać stan równowagi z *Cremaster 1*. *Cremaster 2* obrazuje ten regresywny impuls za pomocą zapętlonej narracji. Akcja przemieszcza się z roku 1977 (egzekucja seryjnego mordercy Gary'ego Gilmore'a) do 1893, gdy magik Harry Houdini – domniemany dziadek Gilmore'a – wystąpił podczas Wystawy Światowej w stanie Columbia. Film opiera się na trzech przeplatających się ze sobą motywach – roli natury jako świadka wydarzeń, historii Gilmore'a (granego przez samego Barneya) oraz życiu pszczoł, które jest metaforą parcia wstecz, wywołanego chęcią uniknięcia własnego przeznaczenia. Tak pokrewieństwo Gilmore'a z Houdinim (granym przez znanego amerykańskiego pisarza Normana Mailera) jak i jego powiązania z trutniem zostają zarysowane w scenie rozpoczynającej film. Przywołany w niej zostaje duch Houdiniego, a ojciec Gilmore'a umiera po zaptodnieniu swej żony. Świadomość głównego bohatera, że również skazany jest na rolę trutnia, wyraża scena w studio nagraniowym, podczas której Dave Lombardo, były perkusista zespołu Slayer, gra solówkę ginącą w szumie roju pszczoł. Potem mężczyzna o głosie Steve'a Tuckera, wokalisty deathmetalowej grupy Morbid Angel, otoczony wirującą masą owadów warczy do słuchawki. Te postaci to aluzje do zmarłej niedawno gwiazdy muzyki country Johnny'ego Casha, który podobno zadzwonił do Gilmore'a w noc jego egzekucji, spetniając tym samym ostatnie życzenie skazańca.

Barney ukazuje popełnione przez Gilmore'a morderstwo na mormońskim pracowniku stacji benzynowej. Dając do zrozumienia, że Gilmore zabił z tęsknoty do swej dziewczyny, Nicole Baker, reżyser ukazuje ich związek poprzez wizję dwóch zespólnych samochodów – błękitnego i białego mustanga z 1966 roku, które do nich należały. Potem następuje odbywająca się w mormońskiej świątyni rozprawa, w wyniku której Gilmore zostaje skazany na śmierć. Gilmore nie odwołuje się od wyroku i wybiera egzekucję przez rozstrzelanie, co stanowi dosłowną interpretację mormońskiego przekonania, że grzesznik może uzyskać zbawienie tylko przez przelanie własnej krwi. Wykonanie wyroku ma formę więziennego rodeo na wyrzeźbionej z soli arenie usytuowanej na



Stonym Jeziorze Bonneville w stanie Utah. Gilmore zostaje opuszczony na byka i jedzie na spotkanie swej śmierci. W interpretacji Barneya scena rodeo pozwala Gilmore'owi zjednoczyć się z jego rzekomym dziadkiem – Houdinim, który jest dla niego symbolem wolności poprzez samoprzekształcenie (Houdini stynał z wydstawiania się z każdej pałapki). Chcąc uniknąć swego przeznaczenia, w ostatnim akcie wolnej woli Gilmore wybiera śmierć. Metaforyczny powrót Gilmore'a do przelotu wieków ukazuje sekwencja taneczna, podczas której wykonywana jest teksańska wersja fokstrota. Film kończy się sceną w hali Wystawy Światowej, gdzie do Houdiniego podchodzi babcia Gilmore'a – Baby Fay Le Foe – i uwodzi go. Pętla się zamyka.